

Lisa Jewell

De mensen
die bleven

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Juni 2019

Samuel

‘Jason Mott?’

‘Ja, dat ben ik.’

Ik kijk naar de jongeman die tot aan zijn enkels in de modder aan de oever van de Theems staat. Hij heeft rossig haar dat als een stel gordijnen aan weerskanten van zijn vriendelijke gezicht vol sproeten hangt. Hij heeft rubberen laarzen aan tot over zijn knie en een kakikleurig werkvest met een grote hoeveelheid zakjes. Om hem heen staat een kring mensen nieuwsgierig toe te kijken. Ik ga naar hem toe en probeer de modder zo veel mogelijk te vermijden.

‘Goedemorgen,’ zeg ik. ‘Ik ben hoofdinspecteur Samuel Owusu. Dit is Saffron Brown van de technische recherche.’ Jason Mott doet duidelijk zijn best niet onder de indruk te zijn door de aanwezigheid van twee echte rechercheurs, maar hij slaagt er niet in. ‘Ik heb gehoord dat je iets hebt gevonden. Kun je dat toelichten?’

Hij knikt ijverig. ‘Ja, zoals ik al over de telefoon heb gezegd, ben ik een *mud-larking*-gids, een beroeps. En ik was hier vanochtend met een groep en deze jongeman’ – hij wijst naar een jongen die eruitziet als een jaar of twaalf – ‘was wat rond aan het neuzen en maakte die zak open.’ Hij

wijst naar een zwarte vuilniszak die op een losse steen staat. ‘Een van de regels bij mud-larking is dat je niets aanraakt, maar deze zak stond daar gewoon, alsof iemand hem daar had achtergelaten, dus kan het volgens mij geen kwaad dat hij hem heeft opengemaakt.’

Hoewel ik geen verstand heb van de regels bij mud-larking, kijk ik de jongen geruststellend aan en hij lijkt opgelucht.

‘Maar goed, zeker weten doe ik het niet, want ik werk niet voor de technische recherche’ – Jason Mott glimlacht zenuwachtig naar Saffron en ik zie hem een beetje blozen – ‘maar volgens mij zijn het menselijke botten.’

Ik loop tussen de stenen door naar de zak en trek hem een stukje open. Saffron komt achter me aan en kijkt over mijn schouder mee. We zien meteen al een menselijk kaakbot. Ik kijk haar even aan. Ze knikt, trekt haar handschoenen aan en pakt een plastic zeil uit.

‘Goed,’ zeg ik. Ik kom overeind en kijk naar de groep die in de modder staat. ‘Iedereen moet hier weg. Ik verzoek u vriendelijk om daaraan mee te werken.’

Heel even blijft iedereen staan. Dan komt Jason Mott in actie en hij weet iedereen het strand af te leiden en de oever op, waar ze allemaal gaan staan toekijken. Ik zie dat er al een paar telefoons tevoorschijn worden gehaald en roep: ‘Er mag niet gefilmd worden. Dit is een zeer gevoelige zaak. Dank u.’

De telefoons worden weer weggestopt.

Jason Mott blijft halverwege de trap naar de oever staan en draait zich naar me om. ‘Zijn het... menselijke resten?’ vraagt hij aarzelend.

‘Zo te zien wel,’ antwoord ik. ‘Maar dat weten we pas zeker als we ze hebben onderzocht. Bedankt voor uw hulp, meneer Mott.’ Ik glimlach hartelijk, in de hoop dat ik zo

duidelijk kan maken dat hij geen vragen meer moet stellen en weg moet gaan.

Saffron pakt de botten stuk voor stuk uit de zak en legt ze op het plastic zeil.

‘Klein,’ zegt ze. ‘Waarschijnlijk van een kind, of van een kleine volwassene.’

‘Maar absoluut menselijk?’

‘Ja, absoluut menselijk.’

Ik hoor iemand vanaf de oever naar me roepen. Het is Jason Mott. Ik draai me zuchtend rustig om.

‘Weet u al hoe oud ze zijn?’ roept hij. ‘Zo op het eerste gezicht?’

Saffron kijkt me met een scheve glimlach aan. Dan roept ze naar Jason: ‘Geen idee. Geef uw gegevens maar door aan de agent bij de auto. We zullen u op de hoogte houden.’

‘Bedankt. Ontzettend bedankt. Dat is heel fijn.’

Dan haalt Saffron een kleine schedel uit de zak. Ze draait hem om op het zeil.

‘Daar,’ zegt ze. ‘Kijk maar. Een haarscheur.’

Ik buk me en dan zie ik het. De waarschijnlijke doodsoorzaak.

Ik kijk het strand langs, met de bocht van de rivier mee, alsof de moordenaar elk moment mijn blikveld uit kan rennen met het moordwapen stevig in zijn hand geklemd. Dan kijk ik weer naar de kleine grijze schedel en vult mijn hart zich met verdriet en het voornemen dit op te lossen.

Er bevindt zich een hele wereld in die kleine zak met botten.

Ik voel dat de deur naar die wereld opengaat en ik loop naar binnen.

Deel 1

1

Juli 2018

Nog suf van de slaap keek Rachel op haar telefoon. Het was een Frans nummer. De mobiel gleed uit haar hand op de grond en ze pakte hem weer op, met grote ogen naar het nummer kijkend. De adrenaline spoot door haar heen, hoewel het pas zeven uur 's ochtends was.

Ze drukte eindelijk op 'beantwoorden.' 'Ja, hallo?'

'*Bonjour*, goedemorgen. U spreekt met inspecteur Avril Loubet van de gemeentepolitie Nice. Spreek ik met Rachel Rimmer?'

'Ja,' zei ze, 'dat klopt.'

'Helaas heb ik slecht nieuws voor u, mevrouw Rimmer. Bent u momenteel alleen?'

'Ja, ik ben alleen.'

'Is er misschien iemand die u gezelschap kan komen houden?'

'Mijn vader, die woont hier vlakbij. Maar vertelt u het me maar gewoon.'

'Tot mijn spijt is vanochtend vroeg door de schoonmaakster het stoffelijk overschot van uw man, Michael Rimmer, ontdekt in de kelder van zijn huis in Antibes.'

Rachel haalde diep adem en produceerde een raar geluid, als een stoomlocomotief. 'O,' zei ze. 'Nee!'

'Ik vind het heel erg voor u. Maar het is wel zo. Hij is zo te

zien een paar dagen geleden vermoord, hij had een steekwond. Hij is al minstens sinds het weekend dood.'

Rachel ging zitten en verplaatste de telefoon naar haar andere oor. 'Was het... Weet u waarom? Of door wie?'

'De technische recherche is aan het werk, op zoek naar bewijsmateriaal. Maar meneer Rimmer had al een tijd zijn bewakingscamera's niet meer aan en de achterdeur zat niet op slot. Helaas kan ik u op dit moment niet meer vertellen, mevrouw Rimmer. Hoe erg ik dat ook vind.'

Rachel zette de telefoon uit en liet hem in haar schoot vallen.

Ze staaarde even naar het raam, waar de zomerzon tussen de jaloezieën door wist te piepen. Ze zuchtte diep. Daarna zette ze haar slaapmasker weer op, draaide zich om en ging weer slapen.

2

Juni 2019

Ik ben Henry Lamb. Ik ben tweeënveertig. Ik woon in het mooiste appartement van een prachtig art-decogebouw net om de hoek van Harley Street. Hoe ik dat weet, dat ik in het mooiste appartement woon? Omdat de portier me dat heeft verteld. Als hij een pakje naar boven brengt – hij hoeft helemaal geen pakjes naar boven te brengen, maar hij is erg nieuwsgierig, dus doet hij het toch – dan kijkt hij over mijn schouder en lichten zijn ogen op als hij een gedeelte van mijn huis kan zien. Ik was vroeger ontwerper. Ik heb een uitstekende smaak, maar ik weet gewoon niet hoe ik mooie spullen tot een harmonieus geheel kan samenbrengen. Nee, ik ben niet erg goed in dingen harmonieus samenbrengen. Maar dat hindert niet. Er zijn heel veel dingen waar ik wel goed in ben.

Op dit moment woon ik niet, helemaal niet, alleen. Voor dat zij hier kwamen had ik altijd gedacht dat ik eenzaam was. Ik kwam dan thuis in mijn brandschone, voor een hoop geld gerenoveerde appartement bij mijn humeurige Perzische katten en dan dacht ik altijd: o, wat zou het fijn zijn om met iemand over mijn belevenissen van die dag te kunnen praten. Of wat zou het fijn zijn als er iemand in de keuken voor me stond te koken, de dop van iets lekker kouds af zou halen of, nog beter, een lekkere cocktail voor

me zou maken. Ik heb mezelf heel lang heel zielig gevonden. Maar inmiddels heb ik al een jaar lang logees over de vloer, mijn zus Lucy met haar twee kinderen, en ik ben nu nooit meer alleen.

Er zijn voortdurend mensen in mijn keuken, maar in plaats van cocktails voor me te mixen of oesters open te breken, gebruiken ze mijn paninimaker om tosti's te bereiden. Ze maken chocolademelk in de verkeerde pan, ze gooien het biologische afval in het bakje voor het restafval en andersom. Ze kijken naar luidruchtige, domme dingen op de telefoons die ik voor hen heb gekocht en schreeuwen naar elkaar wanneer dat totaal niet nodig is. En dan is er nog de hond. Een soort jackrussellgeval dat mijn zus vijf jaar geleden in Nice op straat heeft gevonden toen hij in vuilnisbakken naar eten zocht. Hij heet Fitz en hij is gek op mij. Ik ben ook gek op hem. Ik ben eigenlijk een hondemens en heb de katten alleen maar genomen omdat ze voor egoïstische mensen heel gemakkelijk te houden zijn. Ik heb een online test gedaan – ‘Wat is het ideale kattenras voor jou?’ – beantwoordde dertig vragen en het resultaat was de Perzische kat. Volgens mij klopte de test wel. Ik had tot dan toe nog maar één kat meegemaakt, toen ik nog klein was, en dat was een wraakzuchtig wezen met scherpe nagels. Maar de Perzische katten vertoeven in een geheel andere werkelijkheid. Ze eisen dat je van ze houdt. Daar heb je zelf niets over te zeggen. Maar Fitz de hond mogen ze niet en ze vinden het maar niks dat ik Fitz de hond wel mag. De sfeer tussen de dieren is schrikbarend slecht.

Mijn zus is verleden jaar bij me ingetrokken en de redenen daarvoor zijn lastig te omschrijven. De eenvoudige versie is dat ze dakloos was. Voor de ingewikkeldere versie zou ik een essay moeten schrijven. De versie daartussenin is dat ons (enorm grote) huis toen ik tien jaar oud was werd

overgenomen door een sadistische oplichter en zijn gezin. In ruim vijf jaar tijd had hij mijn ouders in zijn greep en pakte hij alles af wat ze bezaten. Hij gebruikte ons huis als zijn eigen gevangenis en speelterrein en dreef zijn zin bij iedereen meedogenloos door, ook bij zijn eigen vrouw en kinderen. In die tijd gebeurden er talloze gruwelijke dingen, waaronder het feit dat mijn zus op haar dertiende zwanger raakte, op haar veertiende beviel, en op haar vijftiende haar kindje van tien maanden in Londen achterliet en naar Zuid-Frankrijk vluchtte. Ze kreeg daarna nog twee kinderen van twee verschillende mannen, en voedde en kleepte hen van het geld dat ze bij elkaar scharrelde door in Nice op straat viool te spelen. Ze moest een paar avonden op straat slapen en besloot toen terug naar huis te gaan, toen ze het vermoeden had (en dat was niet het enige) dat ze geld zou erven via een trustfonds dat onze ouders hadden opgericht toen we nog klein waren.

Nou, het goede nieuws is dat het trustfonds vorige week eindelijk over de brug kwam en zij en ik – triomfantelijk trompetgeschetter – nu miljonair zijn, wat inhoudt dat ze haar eigen huis kan kopen en met haar kinderen en hond mijn huis kan verlaten en dat ik weer alleen zal zijn.

En dan zal ik de volgende fase in mijn leven onder ogen moeten zien.

Tweeënveertig is een rare leeftijd. Je bent niet jong meer, maar ook nog niet oud. Als ik hetero was geweest, dan zou ik waarschijnlijk naarstig op zoek zijn naar een vrouw die nog kinderen kan krijgen. Maar ik ben geen hetero en ik ben evenmin het soort man dat lange en betekenisvolle relaties aan wil gaan. Dus rest mij helaas niets anders dan een ongeliefde homo te zijn van wie het uiterlijk rap minder wordt.

Erger kan bijna niet.

Maar er schittert iets nieuws aan de horizon. Het geld is mooi meegenomen, maar dat is niet wat er schittert. Het ding dat schittert is een ontbrekend puzzelstukje uit mijn jeugd: een man van wie ik al hield toen we beiden jong waren en in mijn ouderlijk horrorhuis woonden. Een man die nu drieënveertig is, met een nogal onverzorgde baard en diepe lachrimpels en werkt als safarigids in Botswana. Een man die – eerste plotwending – de zoon is van de oplichter die mijn jeugd heeft verpest. En ook – tweede plotwending – de vader van mijn nichtje Libby. Ja, Phineas maakte Lucy zwanger toen hij zestien was en zij dertien. En ja, dat was op wel zoveel manieren fout dat je zou denken dat ik niets meer met hem te maken zou willen hebben, en dat was een tijd ook zo. Maar we gedroegen ons allemaal slecht in dat huis, we hadden allemaal wel een smet op ons blazen. Ik heb onze zonden leren accepteren als overlevingstechnieken.

Ik heb Phineas Thomsen voor het laatst gezien toen ik zestien en hij achttien was. Maar vorige week kwam de vriend van mijn nichtje, een onderzoeksjournalist, op haar verjaardag met het nieuws aan zetten dat hij hem voor haar had opgespoord. Een wel zeer attent verjaardagscadeau voor zijn vriendin. Kijk dan! Ik heb je verdwenen vader voor je opgespoord!

En hier zit ik dan, op een zonnige woensdagochtend in juni, afgezonderd in mijn rustige slaapkamer, met mijn laptop voor me. Ik beweeg met mijn vingers op het touchpad voorzichtig de cursor over de website van het natuurreservaat waar hij werkt, het natuurreservaat waar ik heel, heel binnenkort naartoe zal gaan.

Phin Thomsen heette hij toen we als kinderen in één huis woonden.

Finn Thomsen is het pseudoniem waarachter hij zich al die jaren schuil heeft gehouden.

Ik was in de buurt. Een F in plaats van Ph. Ik had hem kunnen vinden als ik maar wat met de letters had gegoocheld. Heel slim van hem. Heel slim. Phin is de slimste persoon die ik ken. Op mezelf na, natuurlijk.

Ik schrik van het zachte klopje op mijn deur. Ik zucht. ‘Ja?’

‘Ik ben het, Henry. Mag ik binnenkomen?’

Het is mijn zus. Ik zucht weer en klap de laptop dicht. ‘Ja hoor.’

Ze zet de deur net wijd genoeg open om erdoor te kunnen en doet hem dan zachtjes achter zich dicht.

Lucy is een erg aantrekkelijke vrouw. Toen ik haar verleden jaar na onze tienertijd weer zag, zakte mijn mond open, zo prachtig is ze. Ze heeft een boeiend gezicht, ze ziet eruit als veertig, wat ze dan ook is, ze verzorgt zich minimaal, ze kleedt zich als een zwerfster, maar toch is ze altijd veel mooier dan alle andere vrouwen om haar heen. Het heeft te maken met de stand van haar goudbruine ogen, de lichtbruine lokken in haar donkere haar, hoe teer ze overkomt, haar warme, zachte stem, de manier waarop ze beweegt en staat, hoe ze dingen aanraakt en hoe ze je aankijkt. Mijn vader was net een tonnetje met beentjes en mijn zus bofte dat ze leek op onze elegante half-Turkse moeder. Ik val er een beetje tussen. Gelukkig heb ik wel het slanke postuur van mijn moeders kant, maar helaas heb ik ook heel wat van mijn vaders grove gezichtskenmerken geërfd. Ik heb er het beste van gemaakt. Met geld kun je dan wel geen liefde kopen, maar wel een strakke kaaklijn, rechte tanden en vollere lippen.

Ik ruik de geparfumeerde olie die mijn zus in haar haar doet, het komt uit een bruin flesje dat ze volgens mij op de jaarmarkt heeft gekocht.

‘Ik wil even met je praten,’ zegt ze. Ze haalt een jas van de

stoel in de hoek van mijn kamer zodat ze kan zitten. ‘Over vorige week, het etentje voor Libby’s verjaardag.’

Ik kijk haar aan met een blik van dat ik naar haar luister en dat ze van wal kan steken.

‘Over wat je tegen Libby en Miller hebt gezegd.’

Libby is de dochter die Lucy op haar veertiende baarde en Phin is haar vader. Miller is Libby’s vriend, de onderzoeks-journalist. Ik knik.

‘Over dat je met hen naar Botswana zal gaan.’

Ik knik weer. Ik weet wat ze gaat zeggen.

‘Meende je dat nou?’

‘Ja, natuurlijk meende ik dat.’

‘Vind je dat nou wel zo’n goed idee?’

‘Ja, ik vind het een waanzinnig goed idee. Hoe dat zo?’

‘Tja, het was de bedoeling dat het een romantische vakantie zou zijn, alleen zij tweetjes.’

Ik klak met mijn tong. ‘Hij had het erover dat zijn moeder ook mee zou gaan; lekker romantisch dan.’

Dat is uiteraard klinkklare nonsens, maar ik voel me aangevallen. Miller wil met Libby naar Botswana zodat ze haar vader kan ontmoeten, die ze al vanaf dat ze heel klein was niet heeft gezien. Maar Phin is een deel van mij. Niet een klein deeltje, maar een overgroot deel. Ik heb letterlijk (en ik gebruik het woord letterlijk hier tot op de letter) vanaf mijn zestiende minstens één keer per uur, en echt élk uur van de dag aan Phin gedacht. Dan moet ik toch wel nu meteen naar hem toe?

‘Ik zal niet in de weg staan,’ bied ik aan. ‘Ze kunnen hun eigen ding doen.’

‘Goed,’ zegt Lucy twijfelend, ‘en wat ga jij doen?’

‘Ik...’ Ik val stil. Ja, wat ga ik doen? Ik zou het niet weten. Ik zal gewoon bij Phin zijn.

En daarna... Nou ja, dat zullen we dan wel zien, toch?